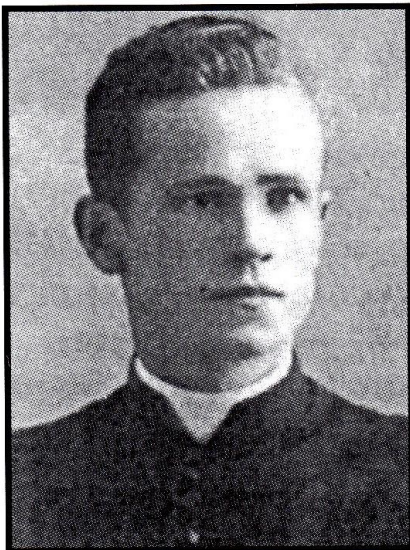

LEKSIKON POKOJNIH SVEĆENIKA BANJOLUČKE BISKUPIJE

Fragment publikacji z książki Anto Orlovaca wydanej w Banja Luce w 2011 r.
Poświęconej ks. Antoniemu Dujlovicovi.

Tłumaczenie całego artykułu na język polski – poniżej.

76

DUJLOVIĆ, ANTO

(1914.-1943.)

Ovaj svećenik dolazi iz obitelji koju je Bog izobilno darivao životom, a roditelji ga prihvaćali. Iako je puno naših svećenika iz brojnih obitelji, ova vjerojatno drži rekord. Otac Lovren (Lovro) mu se dvaput ženio. Anto je bio čak 23.(!) dijete. Rođen je iz drugog Lovrenova braka s Anom rođ. Sušilo(vić) 26. lipnja 1914. u zaseoku Ružićima, u župi Ivanjska. Unatoč tešku životu u naporu, brizi i oskudici, roditelji su mu dugo poživjeli: otac Lovro čak 83 godine, a majka Ana oko 77. Nakon osnovne škole u rodnome mjestu javio se biskupu sa željom da postane svećenik. Međutim, nije on bio prvi sjemeništarač u svojoj obitelji. Njegov stariji brat Mato bio je također u sjemeništu, ali se razbolio i umro 7. prosinca 1908. u travničkom sjemeništu, a da ga Anto nije ni upoznao, jer je rođen poslije Matine smrti. Ujesen 1927. poslan je u travničko sjemenište, gdje je osam godina kasnije, 1935. maturirao. Bio je veoma pobožan, pa su ga kolege u sjemeništu zvali "Sveti Anto". Zatim odlazi u Vrhbosansku bogosloviju u Sarajevo gdje studira teološke studije do 1940.

Sve više redove primio je u Sarajevu: subđakonat 16., đakonat 23., a svećenički red 30. travnja 1939., a redio ga je vrhbosanski nadbiskup Ivan Šarić. Rektor bogoslovije, isusovac Ante Alfirević, napisao je uz Antinu molbu biskupu za svećeničko ređenje: »*Tu molbu preporučamo, jer je mladić ozbiljan, pobožan i dobro uči.*« Mladu misu je svečano proslavio u rodnoj župi Ivanjska 23. srpnja 1939. Oboje roditelja doživjeli su sinovu Mladu misu. Otac je tada imao 82 godine i bio najstariji u toj velikoj župi. Očito mu je Bog dao doživjeti tu ve-